

Arbejds- og Socialministeren bemyndiges til at bekendtgøre Forsorgsloven, jfr. Bekendtgørelse Nr. 337 af 29. Juli 1942, med de Ændringer og Tilføjelser, som er en Følge af Lovanordning Nr. 465 af 25. Oktober 1943 om Tilføjelse til Forsorgsloven angaaende Hjælp i Anledning af krigsmæssige Begivenheder, jfr. Lov Nr. 285 af 18. Juni 1945 om Lovanordninger under Arbejds- og Socialministeriet, Lov Nr. 342 af 16. Juli 1945 om Ændring i Forsorgsloven angaaende Hjælp til værnepligtige, der forretter Militærtjeneste, samt nærværende Lov.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved det samtidig hermed forelagte Forslag til Lov om Ændringer i Folkeforsikringsloven foreslaas der bl. a. forskellige Ændringer med Hensyn til Størrelsen af Alders- og Invalidereentens Grundbeløb og Tillæg.

Da de forsikringsmæssige Ydelser har Indflydelse paa Størrelsen af den Hjælp, der ydes i Henhold til Forsorgsloven, er det nødvendigt samtidig at tage Stilling til Spørgsmaalet om den fremtidige Ordning af de saaledes berørte Omraader indenfor Forsorgsloven.

De vigtigste af disse Omraader er Kommunchjælpen og Hjælpen til de kronisk syge. Med Hensyn til *Kommunchjælpen* henviser man til Bemærkningerne nedenfor til § 293 og § 297. Hvad angaar *Hjælpen til de kronisk syge* i Henhold til Forsorgslovens §§ 247—48 er Forholdet det, at det er en Betingelse for at oppebære denne Hjælp, at vedkommende opfylder Betingelserne for at opnaa Invalidereente, bortset fra Optagelse i Invalideforsikringen.

Disse Personer er som Følge heraf praktisk talt ligestillet med Rentnydere, og den dem ifølge Forsorgsloven tillagte Hjælp skal derfor svare til, hvad der vilde kunne være ydet dem gennem Invalideforsikringen. Denne Regel maa formentlig opretholdes uændret. Udgifterne til Hjælp til kronisk syge, der bæres med $\frac{5}{10}$ af den fælleskommunale Udligningsfond, $\frac{4}{10}$ af det mellemkommunale Refusionsforbund og $\frac{1}{10}$ af Opholdskommunen, vil herved stige med skønsmæssigt knap 2 Mill. Kr. for hele Landet.

De forsikringsmæssige Ydelser er endvidere Maksimumsgrænse for den i Forsorgslovens §§ 252, 258 og 263 omhandlede Særhjælp, der under visse nærmere Betingelser midlertidigt kan ydes en Familie, hvis Forsørger er anbragt paa Sindssygehospital, Blindeinstitut,

Tuberkulosesanatorium, Kræfthospital m. v. Ej heller i disse Bestemmelser vil der være nogen Anledning til Ændring.

Med Hensyn til den særlige Hjælp til blinde, der ikke oppebærer Alders- eller Invalidereente eller Hjælp til kronisk syge, jfr. Forsorgsloven § 259, henvises til Bemærkningerne nedenfor vedrørende denne Bestemmelse.

Endelig foreslaas der i Folkeforsikringsforslaget en Ændring med Hensyn til Prisreguleringen af de i Folkeforsikringsloven fastsatte Ydelser. Paa Grund af den nære Forbindelse mellem de to Love maa Bestemmelserne herom være ens, og som Følge heraf foreslaar man Ændringer i Forsorgslovens § 333, jfr. §§ 194, Stk. 1, 259 og 289.

ad § 1.

Til § 194.

De i Forsorgslovens § 194, Stk. 1, omhandlede Indtægtsgrænser er pristalsreguleret, og de ændrede Tal er de efter Pristallet pr. Januar 1946 gældende Beløb.

Til § 259.

Den heromhandlede særlige Hjælp til blinde, som ikke oppebærer Alders- eller Invalidereente, blev ved Forsorgsloven af 1933 fastsat til det dobbelte af det i Folkeforsikringslovens § 62 omhandlede Blindetillæg. Da Blindetillægget ved det samtidig hermed fremsatte Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Folkeforsikring foreslaas forhøjet til henholdsvis 285 Kr., 267 Kr. og 249 Kr. for hver af de 3 Kommunegrupper, vil de i Forsorgslovens § 259 omhandlede Beløb, der er pristalsreguleret, jfr. Forsorgslovens § 333, og som paa Grundlag af Pristallet for Januar 1946 er fastsat til henholdsvis 405 Kr., 378 Kr. og 351 Kr., være at forhøje til 570 Kr., 534 Kr. og 498 Kr.